

DON BOSCO BEZOEKT GROOT-BIJGAARDEN

Het spreekt vanzelf dat Don Bosco tijdens zijn wereldreis Groot-Bijgaarden niet kon overslaan. Hier ligt immers het kloppend hart van de zusters en zijn er verschillende werken van de salesianen. Meer dan 1700 kinderen en jongeren lopen hier dagelijks school van in de kleuterklas tot het 7de jaar secundair. Er is een bloeiende chiro-afdeling, een bezinningscentrum en nog zoveel meer.

Op dinsdag 15 januari kwam het Don Boscobbeeld aan in de Saviokerk.

De secundaire school maakte van de gelegenheid meteen gebruik om met de eerste graad in de namiddag naar de kerk te gaan. De jaarlijkse Don Boscoviering kreeg daardoor een extra dimensie omdat ze rond het beeld kon gehouden worden. De leerlingen en collega's waren zeer onder de indruk van het mooie beeld en waren heel erg geboeid door het verhaal van de relikwie in de sokkel van het beeld en het verhaal van de wereldreis.

's Avonds woonden alle internen en een aantal leraren van de secundaire school de feestelijke eucharistieviering bij in de kerk. Allen gingen ze enthousiast mee tijdens de verzorgde viering voorgegaan door 11 priesters, onder wie de provinciaal en de Gentse bisschop Luc Van Looy.

Nog spannender werd het natuurlijk op donderdag 17 januari.

Toen stond het beeld een hele dag in de projectiezaal van de secundaire school.

Het begon eigenlijk al op woensdagnamiddag.

Klokslag 16 uur kregen we een telefoontje om te melden dat de tocht vanuit Woluwe naar Groot-Bijgaarden begonnen was. Precies om 16.45 uur reed de eerste vrachtwagen met grote lichten en Italiaanse nummerplaat de school binnen. Heel voorzichtig want er zat een bijzondere lading in de wagen en bovendien lag de oprit er glad bij wegens de winterprik.

Pater Daniël, want zo kennen we Daniël Malfait nog van de tijd toen hij hier les gaf, en een koppel stoere Italianen stapten uit. Beiden met een sjaal van Don Bosco en een speciale veiligheidspas rond de hals. Intussen parkeerde ook de tweede reservevrachtwagen zich op de speelplaats.

'Waar moeten we het beeld plaatsen?', vroeg de begeleider in zijn beste Italiaans-Engels? We wezen de weg naar het podium van de zaal.

Met veel eerbied en respect rolden de ervaren mannen het beeld en sokkel uit de camionette en brachten het naar de ingang. Het deurgat was breed genoeg, maar de deur zat net iets in de weg.

Zonder morren of dralen haalde onze 'werkman' de deur uit de hengsels. Don Bosco kon nu door de deur....

Met veel geduld werd het beeld gericht en geplaatst om mooi uit te komen onder de speciaal aangebrachte schijnwerper. Het goudkleurige beeld en het paars van het voetstuk pasten schitterend bij de zwarte doeken en het groene tapijt van het podium. Dat de zaal extra gestofzuigd was, kon de sierlijke aankleding van de zaal alleen maar accentueren.

Links en rechts van het podium prijkten de pijlers van het opvoedingsproject en een grote veelkleurige afbeelding van Don Bosco.

Op de sokkel legden we een fris bloemstuk en plaatsten we enkele theelichtkaarsjes als teken van welkom en eerbied.

Voor het beeld stond een verlichte wereldbol die verwees naar de omvang van de reis van Don Bosco en de wereldwijde verspreiding van zijn werk en ideeën.

Op donderdag zelf was het een en al drukte in de zaal. Lesuur na lesuur schoven de leerlingen aan voor een bezinningsmoment. Zowel de kleuters van onze burens als onze eigen oudere leerlingen. Ook voor hen werden de traditionele Don Boscovieringen aangepast en geduid in functie van het beeld dat een dag bij ons verbleef.

Zelfs de oudste leerlingen werden stil en klein toen de godsdienstleraar de viering inzette. De vele collega's die op een vrij moment het beeld kwamen bekijken, waren aangenaam verrast. Zo groot, zo mooi en

modern en toch klassiek tegelijk. Herkenbaar zoals we ons Don Bosco voorstelden.

Onverwachts kregen we in de namiddag bezoek van radio 2 die dezelfde avond in Avondpost een reportage uitzond over Don Bosco's bezoek aan onze school.

Na het laatste lesuur kwamen de zusters van de kloostergemeenschap en een aantal burens nog een kort tegenbezoekje brengen. Ook bij hen straalde duidelijk bewondering uit hun ogen en was er ontroering te merken.

Maar om 17 uur kwamen de Italianen de zaal binnen. Ze waren onverbiddelijk. Het beeld – dat we zo graag gehouden hadden om in onze in aanbouw zijnde nieuwbouw te plaatsen – moest mee. De zusters van Wijnegem hadden de eer het beeld te mogen ontvangen.

Vooraf was er misschien wat scepticisme: zal een beeld ons en onze leerlingen kunnen aanspreken in deze tijd?

Voor ons werd het antwoord vlug duidelijk: ja!

Don Bosco – en niet alleen het beeld – leefde intens binnen de school.

Aan ons nu om die vlam brandend te houden....

Peter Leys